

- 1 Contestatoarea A.C., pensionată pentru limită de vârstă în anul 2008, a contestat hotărârea Comisiei Centrale de Contestatii și decizia casei teritoriale de pensii cu privire la modul în care a fost soluționată cererea înregistrată la casa teritorială de pensii la data de 15 noiembrie 2012, prin care a solicitat revizuirea pensiei pentru limită de vârstă prin valorificarea sporurilor cu caracter permanent, obținute în perioada 1 martie 1994 - 15 martie 1995, sporuri atestate prin adeverința eliberată la data de 1 noiembrie 2012 de către fostul angajator.**

Astfel, a arătat că în mod nelegal casa teritorială de pensii a acordat sumele rezultate în urma stabilirii noului quantum al pensiei începând cu luna decembrie 2012 și nu pe ultimii trei ani, în cadrul termenului general de prescripție.

Tribunalul a admis contestația înregistrată la data de 15 ianuarie 2013, a anulat hotărârea și decizia contestată în parte și a dispus plata, pe ultimii trei ani, a diferențelor între sumele stabilite și plătite inițial și cele cuvenite ca urmare a valorificării sporurilor respective.

Impotriva sentinței tribunalului s-a formulat recurs.

Curtea:

- A. respinge recursul cu motivarea că diferențele între sumele stabilite și/sau plătite și cele legal cuvenite, rezultat în urma noului calcul al pensiei se acordă, potrivit legii, în cadrul termenului general de prescripție, calculat de la data constatării diferențelor;
- B. admite recursul, modifică sentința, respinge contestația, cu motivarea că în mod legal casa teritorială de pensii a acordat noua sumă începând cu luna următoare celei în care a fost înregistrată solicitarea;
- C. admite recursul, modifică sentința, respinge contestația, cu motivarea că atât timp cât decizia inițială de pensionare pentru limită de vârstă a rămas definitivă, nu mai este posibilă acordarea diferențelor pe ultimii trei ani anteriori cererii de valorificare a noii adeverințe.

Răspuns: B

- 2 Salariatul S.L a contestat, la data de 13 aprilie 2012, decizia de sancționare emisă de unitatea V., sancționarea sa disciplinară fiind dispusă deoarece a refuzat prelungirea delegării sale pe încă 60 zile. Intimata arată că a dispus delegarea angajatului pe o durată de 60 zile, iar ulterior s-a impus prelungirea delegării. Angajatul a refuzat în mod categoric această prelungire. Tribunalul a admis contestația. Împotriva sentinței a declarat recurs angajatorul. Identificați soluția instanței.**

- A. admite recursul, modifică sentința și respinge contestația, cu motivarea că delegarea este un act unilateral al angajatorului pentru care nu e necesar acordul angajatului;
- B. respinge recursul, cu motivarea că refuzul salariatului de prelungire a delegării nu constituie un motiv de sancționare disciplinară;
- C. admite recursul, modifică sentința și respinge contestația, cu motivarea că perioada delegării poate fi prelungită pentru motive obiective și fără acordul salariatului.

Răspuns: B

- 3 Instanța a sesizat Curtea Constituțională cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.149 din Legea 263/2010, privind sistemul unitar de pensii.**

Identificați soluția Curții:

- A. respinge ca neîntemeiată excepția, motivat de faptul că textele nu sunt neconstituționale;
- B. admite excepția, constatând că se încalcă dispozițiile art. 21 din Constituție;
- C. respinge excepția ca inadmisibilă; textul de lege nu încalcă legea fundamentală.

Răspuns: A

- 4 Prin acțiunea înregistrată la tribunal la data de 12. 04. 2012, salariatul D.C. a solicitat obligarea angajatorului M.M. la plata salariului neachitat și la plata daunelor interese pentru repararea prejudiciului produs prin neplata acestuia la data stabilită prin contractul de muncă, respectiv la data de 12. 03. 2012. Tribunalul a admis acțiunea. Împotriva sentinței a declarat recurs angajatorul M.M. Curtea:**

- A. admite recursul, modifică sentința, respinge acțiunea, cu motivarea că, în ce privește data respectivă, ea nu a fost stabilită decât în contractul de muncă, nu și în regulamentul intern, așa cum prevăd dispozițiile Codului muncii;
- B. admite recursul, modifică sentința în sensul că admite acțiunea în parte, doar cu privire la plata drepturilor bănești cuvenite;
- C. respinge recursul; angajatorul poate fi obligat atât la plata salariului cuvenit, cât și la plata daunelor interese dovedite.

Răspuns: C

- 5 Prin cererea înregistrată la data de 15 octombrie 2012 la Tribunalul București, contestatorul A. S. a solicitat anularea deciziei angajatorului S.C.T, prin care s-a luat act de încetarea de drept a contractului său individual de muncă, la data expirării duratei sale determinate. Tribunalul a respins contestația. Împotriva sentinței a declarat recurs contestatorul. Curtea:**

- A. admite recursul, modifică sentința, admite contestația, anulează decizia, cu motivarea că expirarea duratei contractului nu constituie caz de încetare de drept a acestuia;
- B. respinge recursul, cu motivarea că în mod corect angajatorul a constatat încetarea de drept a contractului, la data expirării acestuia;
- C. admite recursul, modifică sentința, admite contestația, anulează decizia, cu motivarea că nu îi este imputabilă salariatului expirarea duratei contractului.

Răspuns: B

- 6 Instanța a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 12 din Legea 53/2003. Identificați soluția Curții:**

- A. respinge excepția de neconstituționalitate a acestor texte, care nu încalcă principiile din Constituție;
- B. respinge excepția de neconstituționalitate a textului sus citat, ca inadmisibilă;
- C. admite excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor suscitade, cu motivarea că se încalcă principiile constituționale garantate prin art. 16, art. 21 și art. 41 din Constituție și dispozițiile CEDO.

Răspuns: A

- 7 Tribunalul a constatat că, în mod nelegal, la determinarea punctajului mediu anual, în vederea stabilirii cuantumului pensiei anticipate parțiale, nu a fost avut în vedere procentul de 25% din câștigul salarial mediu brut lunar pentru perioada în care contestatorul A.C. a satisfăcut serviciul militar ca militar în termen.**

În consecință, a admis contestația înregistrată la data de 1 septembrie 2012, a anulat decizia casei teritoriale de pensii și hotărârea Comisiei Centrale de Contestații și a obligat la recalcularea cuantumului pensiei anticipate parțiale.

Tribunalul a motivat soluția în sensul că, potrivit legii, cuantumul pensiei anticipate parțiale se stabilește în aceleași condiții în care se stabilește cel al pensiei pentru limită de vârstă.

Casa teritorială de pensii a formulat recurs.

Curtea:

- A. respinge recursul cu motivarea că, potrivit legii, cuantumul pensiei anticipate parțiale se stabilește în aceleași condiții în care se stabilește cel al pensiei pentru limită de vârstă;
- B. admite recursul, modifică sentința, respinge contestația;
- C. respinge recursul cu motivarea că, atât timp cât contestatorul a dovedit cu livretul militar satisfacerea stagiului militar, casa teritorială de pensii este obligată să ia în calcul această perioadă la determinarea cuantumului pensiei anticipate parțiale, livretul militar fiind act oficial.

Răspuns: B

- 8 Prin cererea adresată tribunalului București, contestatorul Sindicatul x, cu sediul în B ucurești, a promovat acțiune în numele membrilor de sindicat, solicitându-se plata unor drepturi salariale restante. În cauză se invocă necompetența teritorială a tribunalului, deoarece domiciliile membrilor de sindicat, salariați, sunt situate în municipiul Buzău.

ICCJ a statuat în această privință:

- A. competența de soluționare a cauzei aparține tribunalului de la sediul sindicatului care a formulat acțiunea în numele salariaților;
- B. competența de soluționare a cauzei aparține tribunalului de la domiciliul reclamanților, motiv pentru care se impune declinarea competenței de soluționare a cauzei în favoarea acestuia;
- C. nu mai prezintă relevanță sediul sindicatului, deoarece legea sindicatelor, cea care conferea calitate procesuală sindicatelor, a fost abrogată.

Răspuns: A

- 9 Tribunalul, constatând că, în mod nelegal, contestatorului A.C. nu i-au fost valorificate perioadele 3 martie 2008 - 28 mai 2008 și 1 februarie 2009 - 1 aprilie 2009 ca stagii de cotizare în condiții speciale de muncă, a admis contestația formulată la data de 1 septembrie 2012, a anulat decizia casei teritoriale de pensii și hotărârea Comisiei Centrale de Contestații și a obligat la valorificarea celor două perioade ca stagii de cotizare în condiții speciale de muncă.

Tribunalul a motivat soluția în sensul că, pe de o parte, unitatea în care a lucrat contestatorul este unitate care a obținut avizul pentru îndeplinirea procedurilor și criteriilor de încadrare în condiții speciale iar, pe de altă parte, potrivit înscrisurilor existente la dosar, contestatorul a desfășurat activitate în perioadele 1 ianuarie 2008 - 31 decembrie 2008 și 1 aprilie 2009 - 31 decembrie 2009 în unul din locurile de muncă încadrate în condiții speciale potrivit legii.

Casa teritorială de pensii a formulat recurs precizând că, așa cum rezultă din actele depuse la dosar, contestatorul în perioadele 3 martie 2008 - 28 mai 2008 și 1 februarie 2009 - 1 aprilie 2009 s-a aflat în concediu pentru incapacitate temporară de muncă.

Curtea:

- A. respinge recursul cu motivarea că sunt îndeplinite condițiile legale pentru valorificarea stagiilor de cotizare respective, ca stagii de cotizare în condiții speciale de muncă, atât timp cât unitatea, locul de muncă și activitatea desfășurată sunt încadrate în condiții speciale potrivit legii;
- B. admite recursul, modifică sentința, respinge contestația cu motivarea că în cele două perioade contestatorul nu a desfășurat activitate, fiind în concediu pentru incapacitate temporară de muncă;
- C. admite recursul, modifică în parte sentința, în sensul că respinge contestația cu privire la valorificarea perioadei 1 februarie 2009 - 1 aprilie 2009 ca stagiu de cotizare în condiții speciale de muncă, menținând restul dispozițiilor sentinței.

Răspuns: C

- 10 Prin contestația înregistrată la judecătoria Călărași, contestatoarea S.C. A., cu sediul în Călărași, a solicitat anularea procesului verbal de contravenție prin care a fost sancționată pentru săvârșirea contravenției prevăzute de art. 276 (actual art. 260) alin. 1 lit. e din Codul muncii. În cauză a fost invocată excepția necompetenței teritoriale a instanței, dat fiind faptul că au fost depistate la punctul de lucru din București cele două persoane care nu aveau încheiate contracte de muncă de către angajator.

Jurisprudența ICCJ în această materie este în sensul următor:

- A. din punct de vedere teritorial, competența de soluționare a cauzei aparține instanței de la sediul angajatorului;
- B. din punct de vedere teritorial, competența de soluționare a cauzei aparține instanței în a cărei rază teritorială se află punctul de lucru al angajatorului, acesta fiind locul săvârșirii contravenției;
- C. din punct de vedere teritorial, nu prezintă importanță locul săvârșirii contravenției, instanța competentă fiind cea sesizată de contestatoare.

Răspuns: B

11 Într-un proces început la data de 29 aprilie 2013, cu ocazia dezbaterilor în fond reclamantul a solicitat obligarea pârâtului și la plata cheltuielilor de judecată, constând în onorariu de avocat, însă a depus chitanța privind onorariul avocațial după închiderea dezbaterilor, odată cu notele scrise cerute de instanță. Instanța, văzând că pârâtul a căzut în pretenții:

- A. va respinge cererea reclamantului de obligare a pârâtului la plata cheltuielilor de judecată, constatând că dovada achitării onorariului avocațial a fost depusă la dosar după închiderea dezbaterilor;
- B. va admite cererea și va obliga pârâtul la plata cheltuielilor de judecată, deoarece chitanța privind achitarea onorariului avocațial a fost atașată notelor scrise formulate de reclamant, note scrise care au fost solicitate de instanță; mai mult, reclamantul s-a referit la quantumul onorariului cu ocazia dezbaterilor în fond;
- C. va respinge ca inadmisibilă cererea de acordare a cheltuielilor de judecată, întrucât nu au fost solicitate prin cererea de chemare în judecată.

Răspuns: A

12 Prin cererea înregistrată la data de 19 iulie 2013 pe rolul tribunalului, reclamantul SD a solicitat obligarea pârâtului NM și DC la plata sumei de 227 000 lei, reprezentând daune contractuale. La termenul imediat următor celui la care au fost încuviințate probele, BN a formulat cerere de intervenție accesorie în apărarea pârâtului, cerere încuviințată în principiu de către instanță. La același termen, reclamantul și-a modificat cererea de chemare în judecată sub aspectul cauzei, invocând ca temei al pretențiilor răspunderea delictuală. Față de această situație, instanța a dispus amânarea cauzei și comunicarea cererii modificate tuturor părților din proces, în vederea depunerii întâmpinării. La termenul următor, constatând existența acordului expres al pârâtului cu privire la modificarea cererii de chemare în judecată și lipsa unui asemenea acord din partea intervenientului, instanța:

- A. a apreciat că nu este legal investită cu soluționarea cererii modificatoare, întrucât intervenientul nu și-a dat acordul la primirea ei peste termenul legal;
- B. a apreciat că este legal investită cu soluționarea cererii modificatoare formulată de către reclamant, opunerea intervenientului fiind fără relevanță în cauză;
- C. a apreciat că nu este legal investită cu soluționarea cererii modificatoare, considerând că nu sunt întrunite toate condițiile prevăzute de lege.

Răspuns: B

13 Tribunalul București a fost investit la data de 1 martie 2013 cu acțiunea având ca obiect soluționarea pe fond a notificării formulate de reclamant în baza Legii nr. 10/2001, pentru motivul că pârâta, în calitate de entitate investită cu soluționarea acestei notificări, nu a soluționat-o până la data sesizării instanței, precum și obligarea pârâtei la plata sumei de 150 000 lei reprezentând contravaloarea lipsei de folosință a bunului notificat, calculată de la momentul înregistrării notificării. La termenul de judecată din data de 2 mai 2013, care este primul termen la care părțile sunt legal citate, tribunalul:

- A. va dispune disjungerea celui de-al doilea capăt de cerere și declinarea competenței materiale de soluționare a acestuia în favoarea judecătoriei, având în vedere că valoarea obiectului acestuia este mai mică de 200 000 lei;
- B. va declina competența teritorială în favoarea Tribunalului Brașov, reținând că pârâta și-a schimbat sediul în raza acestui tribunal începând cu data de 15 martie 2013, deci anterior termenului la care Tribunalul București și-a verificat competența;
- C. va constata că este competent material să soluționeze ambele capete de cerere.

Răspuns: C

14 Într-un proces început la data de 30. 09. 2012, prin încheiere, tribunalul a admis cererea de eşalonare a plăţii taxei judiciare de timbru formulată de reclamantele A.B şi C.D. şi a stabilit în sarcina fiecărei reclamante obligaţia de a achita, în 7 rate lunare, câte 700 lei cu titlu de taxă judiciară de timbru. Constatând că reclamantele au depus o singură chitanţă privind achitarea unei rate de 700 lei, instanţa a admis excepţia insuficienţei timbrării şi, în consecinţă, a anulat cererea ca insuficient timbrată, în temeiul art. 20 alin. 3 din Legea nr. 146 /1997.

Apelul declarat de reclamante împotriva sentinţei a fost admis de curtea de apel, care a anulat sentinţa şi, la cererea apelantelor, a trimis cauza spre rejudecare la aceeaşi instanţă, motivând că prima instanţă, în mod greşit, a făcut aplicarea dispoziţiilor art. 20 alin. 3 din Legea nr. 146 /1997.

Pârâta SC XC SRL a declarat recurs împotriva deciziei, invocând incidenţa în cauză a disp. art. 20 alin. 3 din Legea nr. 146 /1997. Instanţa de recurs:

- A. va admite recursul pârâtei şi va modifica decizia, în sensul că va respinge ca nefondate apelurile reclamantelor, motivat de faptul că dispoziţiile art. 20 alin. 3 din Legea nr. 146 /1997 au incidenţă în cauză, întrucât reclamantele nu au putut dovedi decât plata unei singure tranşe cu titlu de taxă judiciară de timbru;
- B. va admite recursul pârâtei, fiind fără relevanţă că cea de-a doua rată stabilită în sarcina reclamantelor nu ajunsese la scadenţă în ziua în care cauza avea fixat termenul de judecată;
- C. va respinge ca nefondat recursul pârâtei, întrucât hotărârea prin care s-a dispus măsura eşalonării plăţii taxei judiciare de timbru reprezintă titlu executoriu, iar neplata ratelor este o chestiune ce ţine de executarea obligaţiei de plată a taxei de timbru.

Răspuns: C

15 Sesizată fiind cu soluţionarea excepţiei de neconstituţionalitate a prevederilor art. 373 ind. 1 din Codul de procedură civilă de la 1865, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 13 din Legea nr. 459/2006, Curtea Constituţională:

- A. a respins excepţia de neconstituţionalitate, apreciind că nu există nicio contradicţie între aceste prevederi legale şi cele ale Constituţiei;
- B. a admis excepţia de neconstituţionalitate, apreciind că modificarea art. 373 ind. 1 C.proc.civ. prin dispoziţiile art. I pct. 13 din Legea nr. 459/2006 a determinat desfiinţarea unei importante garanţii a dreptului la un proces echitabil al tuturor părţilor implicate în procedura executării silite, prin înlăturarea controlului instanţelor judecătoreşti asupra începerii acestei proceduri;
- C. a admis excepţia de neconstituţionalitate apreciind că modificarea art. 373 ind. 1 C.proc.civ. prin dispoziţiile art. I pct. 13 din Legea nr. 459/2006 a determinat desfiinţarea unei importante garanţii a dreptului la un proces echitabil pentru debitor, creditorul nefiind afectat de această modificare.

Răspuns: B

16 Într-un proces pornit la data de 30 aprilie 2013, la termenul următor punerii în discuţia părţilor, de către instanţă, a necesităţii introducerii în cauză şi a vânzătorului AB, reclamantul a depus la dosar o cerere prin care a arătat că înţelege să cheme în judecată atât pe pârâatul iniţial VB, care are calitatea de cumpărător conform contractului a cărui nulitate o solicită, cât şi pe numitul AB, care are calitatea de vânzător. Instanţa:

- A. nu a luat act de această cerere modificatoare, deoarece a fost formulată peste termenul prevăzut de art. 204 alin. 1 din noul C.pr.civ. iar pârâatul VB s-a opus la modificarea cererii de chemare în judecată;
- B. a luat act de această cerere şi a dispus prin încheiere introducerea în cauză a lui AB, amânând judecarea cauzei în vederea comunicării celui introdus în proces a cererii de chemare în judecată, a întâmpinării şi a înscrisurilor anexate acestora;
- C. nu a acordat un nou termen, ci a trecut în încheierea de şedinţă faptul că reclamantul a îndreptat o eroare materială strecurată în cuprinsul cererii de chemare în judecată, sub aspectul persoanelor pe care le cheamă în judecată.

Răspuns: B

- 17 În primul ciclu procesual, s-a pronunțat de către tribunal sentința civilă nr. 1638 /29 martie 2013, prin care judecătorul MB a respins ca nefondată acțiunea formulată la data de 1 martie 2013, prin care reclamantul pretindea despăgubiri în sumă de 310 000 lei pentru lipsa de folosință a terenului preluat abuziv de pârâtă.

Această sentință a fost anulată prin decizia civilă nr. 324 /10 mai 2013 a curții de apel, care a trimis cauza spre rejudecare la tribunal.

Atât cererea de abținere formulată de judecătorul MB, cât și cererea de recuzare formulată de reclamantă împotriva aceluiași judecător, au fost respinse prin încheierea din data de 12 septembrie 2013.

Prin sentința civilă nr. 1785 /27 octombrie 2013, judecătorul MB a respins acțiunea ca nefondată, motivând că reclamanta nu avea recunoscută la data sesizării instanței, pe cale judiciară, calitatea de proprietar asupra bunului notificat, astfel că nu poate solicita obligarea deținătorului terenului în litigiu la plata fructelor civile produse de bun.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel reclamanta, arătând că hotărârea a fost pronunțată de un judecător aflat în stare de incompatibilitate și a solicitat trimiterea cauzei spre rejudecare la prima instanță pentru ca un alt judecător să analizeze pe fond acțiunea formulată, în vederea respectării dreptului la un proces echitabil.

Instanța de apel:

- A. va anula hotărârea apelată și încheierea din data de 12 septembrie 2013 și va reține procesul spre judecare, arătând că cererea de recuzare a fost în mod greșit respinsă, situație în care hotărârea apelată este lovită de nulitate;
- B. va anula hotărârea apelată și încheierea din data de 12 septembrie 2013 și va trimite cauza spre rejudecare la prima instanță, arătând că cererea de recuzare a fost în mod greșit respinsă, situație în care hotărârea apelată este lovită de nulitate;
- C. va respinge apelul declarat de reclamantă, arătând că motivul de nelegalitate referitor la incompatibilitatea judecătorului MB nu poate face obiectul controlului judiciar, deoarece încheierea prin care s-a respins abținerea nu este supusă niciunei căi de atac.

Răspuns: A

- 18 Într-un proces pornit la data de 2 aprilie 2013, având ca obiect revendicarea unui imobil în valoare de 1 235 000 lei, tribunalul a admis acțiunea și a obligat-o pe pârâta ER să lase imobilul în deplina proprietate și liniștită posesie a reclamantei, pronunțând sentința civilă nr. 2001 /3 nov. 2013. Înăuntrul termenului de apel, părțile au declarat recurs împotriva sentinței, depunând totodată un înscris autentic din care rezultă că toate părțile au consimțit să exercite direct calea de atac a recursului.

Motivând recursul, reclamanta a invocat incidența cazului de nelegalitate prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 6 din noul C.pr.civ., considerând că hotărârea cuprinde motive străine de natura pricinii.

Pârâta a invocat, în motivarea recursului, cazul de nelegalitate prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 din noul C.pr.civ. Instanța:

- A. va respinge ambele recursuri ca inadmisibile, întrucât motivele invocate de recurenți nu pot fi primite decât dacă nu au putut fi invocate pe calea apelului sau în cursul judecării apelului;
- B. va considera că ambele recursuri sunt admisibile, întrucât există acordul părților de renunțare la calea de atac a apelului;
- C. va considera că recursul reclamantei este inadmisibil, raportat la motivul de recurs invocat și, pentru același considerent, că recursul pârâtei este admisibil.

Răspuns: C

- 19 La data de 17.02.2013, reprezentantul legal al reclamantului minor X, ns. la 01.01.2008, a înregistrat la Judecătoria A o acțiune în grănițuire, privind un bun imobil dobândit anterior de minorul X prin moștenire, în contradictoriu cu pârâtul Y. Prin sentința civilă din 17.04.2013 instanța a admis acțiunea astfel cum a solicitat partea reclamantă.

În termenul legal pârâtul Y formulează apel, iar prin decizia din 27.06.2013 Tribunalul B admite apelul și, schimbând în tot sentința, respinge acțiunea ca nefondată.

La data de 30.06.2013, reprezentantul legal al minorului reclamant X depune la Parchetul de pe lângă Tribunalul B un memoriu, însoțit de un set de înscrisuri despre care arată că sunt noi, solicitând a se lua măsurile care se impun în raport de hotărârea Tribunalului B care prejudiciază interesele minorului.

La data de 01.10.2013, Ministerul Public formulează pentru minorul X cerere de revizuire împotriva deciziei din 27.06.2013, invocând disp. art. 509 alin. 1 pct. 5 din noul Cod de procedură civilă și întemeindu-se pe înscrisurile noi puse la dispoziție de reprezentantul legal al minorului X.

Intimatul – pârât Y depune la dosar întâmpinare în termen și invocă excepția tardivității cererii de revizuire dat fiind că înscrisurile respective erau cunoscute cel puțin din data de 30.06.2013, iar în subsidiar contestă temeinicia căii de atac exercitate de Ministerul Public.

Prin decizia din 01.11.2013 Tribunalul, omițând să se pronunțe asupra excepției de tardivitate, admite cererea de revizuire și schimbă în tot decizia atacată în sensul că respinge apelul exercitat de Y. În considerentele hotărârii sale, după ce Tribunalul motivează admisibilitatea cererii de revizuire prin prisma înscrisurilor invocate de procuror, în ceea ce privește apelul ce fusese formulat de Y arată că probele administrate inițial în fața judecătoriei erau suficiente pentru a se admite acțiunea în grănițuire astfel cum ceruse minorul prin reprezentant legal și fără a arăta relevanța asupra fondului a înscrisurilor noi prezentate odată cu cererea de revizuire.

Având în vedere jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materia dreptului la un proces echitabil, care dintre următoarele aspecte nu constituie în cauza de față o încălcare a garanțiilor prevăzute de art. 6 din Convenție:

- A. omisiunea instanței învestite cu judecarea cererii de revizuire de a analiza excepția tardivității invocată de intimatul – pârât Y
- B. exercitarea căii de atac a revizuirii de către reprezentantul Ministerului Public pentru reclamantul minor X
- C. soluția Tribunalului din data de 01.11.2013, prin care a fost repusă în discuție, pe baza aceluiași probe, o soluție definitivă dată în precedent de instanța.

Răspuns: B

20 X, cetățean olandez, candidează pentru ocuparea unui post de grădinar la societatea A din orașul B din România. Candidatura sa este respinsă cu motivarea că pentru ocuparea postului sunt necesare deținerea cetățeniei române și cunoașterea aprofundată a limbii române.

X contestă la instanța competentă respingerea candidaturii sale, invocând discriminarea la angajare pe motivele invocate.

Societatea A se apără arătând că este o societate de drept privat, căreia nu i se aplică regulile Uniunii în materie de angajare.

Instanța, constatând că este necesară pronunțarea unei hotărâri preliminare, se adresează CJUE cu o cerere:

- A. pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare vizând interpretarea articolului 45 TFUE;
- B. pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare vizând interpretarea articolului 49 TFUE;
- C. pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare vizând validitatea articolelor 45 și 49 TFUE.

Răspuns: A